

[Bundvad.]

rejste det spørgsmål i skatteudvalget. Han kom med bemærkninger om det i betænkningen, og vi har senere her i salen stillet forslag om, at der skulle foretages nogle ændringer for at komme ud af denne skatte-klemme. Vi har i socialudvalget spurgt ministeren, om der var kommet noget resultat ud af det arbejde, der her tales om. Ministeren har ikke svaret i det sociale udvalg; måske kan jeg i dag få at vide: hvad sker der her?

Og så har jeg lige til slut et spørgsmål. Det blev antydnet i åbningstalen, at man arbejdede med spørgsmålet om at udbetale ægtefællepensionerne med et beløb til hver ægtefælle. Hvordan går det med det?

Asgar Jensen: Hr. Bundvad sagde, at dette lovforslag havde den samme tekniske opbygning som tidligere lovforslag af lignende karakter. Han mente, at regeringen havde opstillet sine egne normer for de stigninger, der skal gennemføres. Nu har det jo ikke været nogen hemmelighed, at både regeringen og andre instanser har været af den opfattelse, at det var uforsvarligt med en indtægtsstigning ud over 3½-4 pct. — jeg har da heller ikke tidligere hørt, at socialdemokratiet havde den modsatte opfattelse — og hvis vi regner med 3-4 pct., så vil den stigning, der kan blive tale om, ligge på 260-300 mill. kr. Det, lovforslaget resulterer i, er en forhøjelse på 305 mill. kr. det første år.

Hr. Bundvad taler om den tekniske opbygning, men han kunne i og for sig også have føjet til, at forslaget i øvrigt også ligger på linje med, hvad tidligere socialministre har foreslået efter en lønoverenskomst. Således foreslog fhv. socialminister Bundvad den 12. april 1967, at man skulle forhøje pensionerne for ægtepars vedkommende med 25 kr. og for enlige med 17 kr. om måneden, hvor der her foreslås en forhøjelse på 28 kr. for ægtepar og 19 kr. for enlige, altså noget mere, end hr. Bundvad mente det nødvendigt at foreslå efter overenskomstforhandlingerne i 1967. Og der var ingen vrangvillig opposition dengang, det blev ikke behandlet med sure miner fra nogen side. Ved første behandling gik lovforslaget direkte uden udvalgsbehandling til anden og tredje behandling, fordi vi alle var

godt tilfredse med de satser, som hr. Bundvad foreslog, og som altså var noget mindre end dem, der er foreslået denne gang. Så i og for sig holder forslaget linjen ganske godt, både hvad det tekniske og det indholdsmæssige angår.

Jeg skal ikke komme meget ind på dækningsprocenten, det har vi drøftet så mange gange, og jeg mener, at det må være nettobeløbet, der har interesse for pensionisterne. Hvis vi direkte sammenligner en pension med en arbejdsindtægt, giver det ikke det rigtige billede, for der skal betales mere i skat af arbejdsindtægten, end der skal af pensionen. Derfor må det være det, der bliver tilbage at leve af, når skatten er betalt, der har interesse, og dette nettobeløb har været stigende under denne regerings tid.

Der er ét punkt, som jeg ikke kan overse, og det kunne jeg heller ikke, da det var hr. Bundvad, der fremsatte lovforslag på dette område: hvilken lønglidning kommer der? Man ved jo, at regeringen har sat ind på at prøve at forhindre lønglidning, hvad oppositionen ikke ville medvirke til. Men derudover kunne der være grund til at sige til befolkningen: hold igen med lønglidning! For hvem går det ud over? Det går ud over dem, der er dårligst stillet. Det er regeringens politik, at der ikke skal være lønglidning. Det turde man ikke i 1967 være sikker på at der ikke blev, og jeg tør heller ikke sige med sikkerhed, at der ikke bliver det nu, men jeg tør sige med sikkerhed, at det er hensigten at prøve at hindre lønglidning, og kun hvis man ikke er i stand til at holde igen på lønglidningen, vil resultatet blive dårligere for pensionisterne. Derfor synes jeg, at de, der er ængstelige for pensionisternes indtægtsniveau, skulle appellere til arbejdsmarkedet om at undgå den lønglidning, der giver pensionisterne disse dårlige kår.

Jeg ved også, at pensionisterne selv gerne vil have noget mere, og det har jeg ingen grund til at bebrejde dem, det er forståeligt ud fra deres synspunkt, for det er jo det, de skal leve af. Men vi kan vel ikke under nogen forhandling her i folketinget se bort fra den økonomiske situation. Socialdemokratiets ordfører siger altså klart, at forhøjelserne er for små. Vi fik ikke at vide, hvor meget der skulle til. Skal der de 1,4 milliarder kr. til, som pensionisterne selv mener er